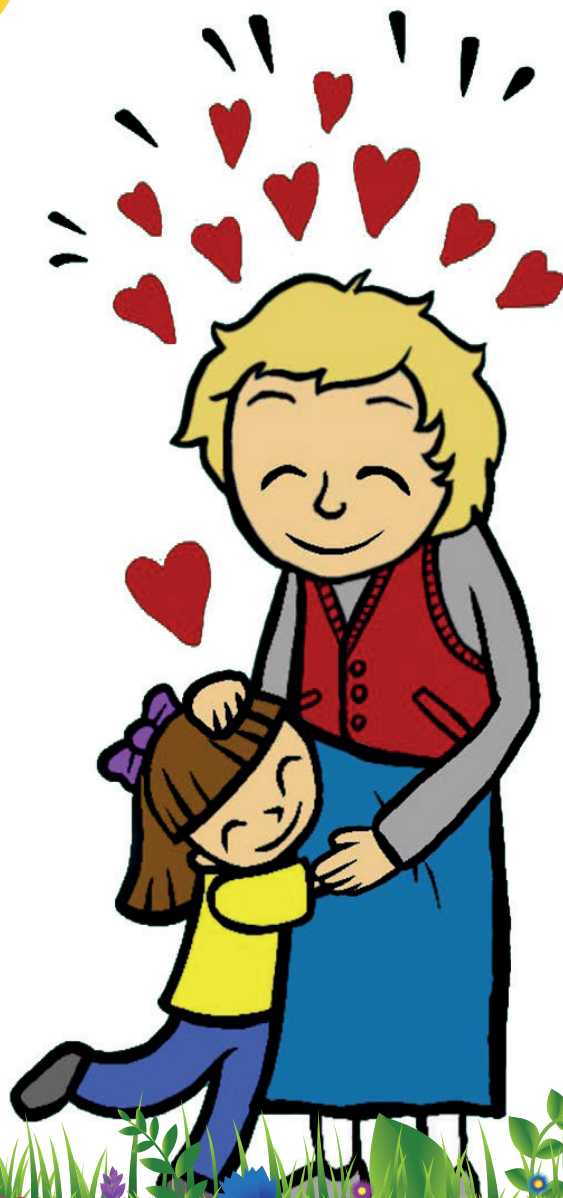

Ik zie oma
glimlachen

Jimmy Pollard

Ik zie oma glimlachen

door Jimmy Pollard
illustraties door Patrick Pollard

ISBN # 978-0-578-79408-2

Originele titel: Finding Nana's Smile

Copyright © 2020 James Pollard en Patrick Pollard

Alle rechten voorbehouden.

Gepubliceerd door Jimmy Pollard en Patrick Pollard

Verkrijgbaar op www.Lulu.com

Vertaling Finding Nana's Smile door Textwerk B.V. Amsterdam

Opmaak: LMcc, Lucienne Meijer, Leusden

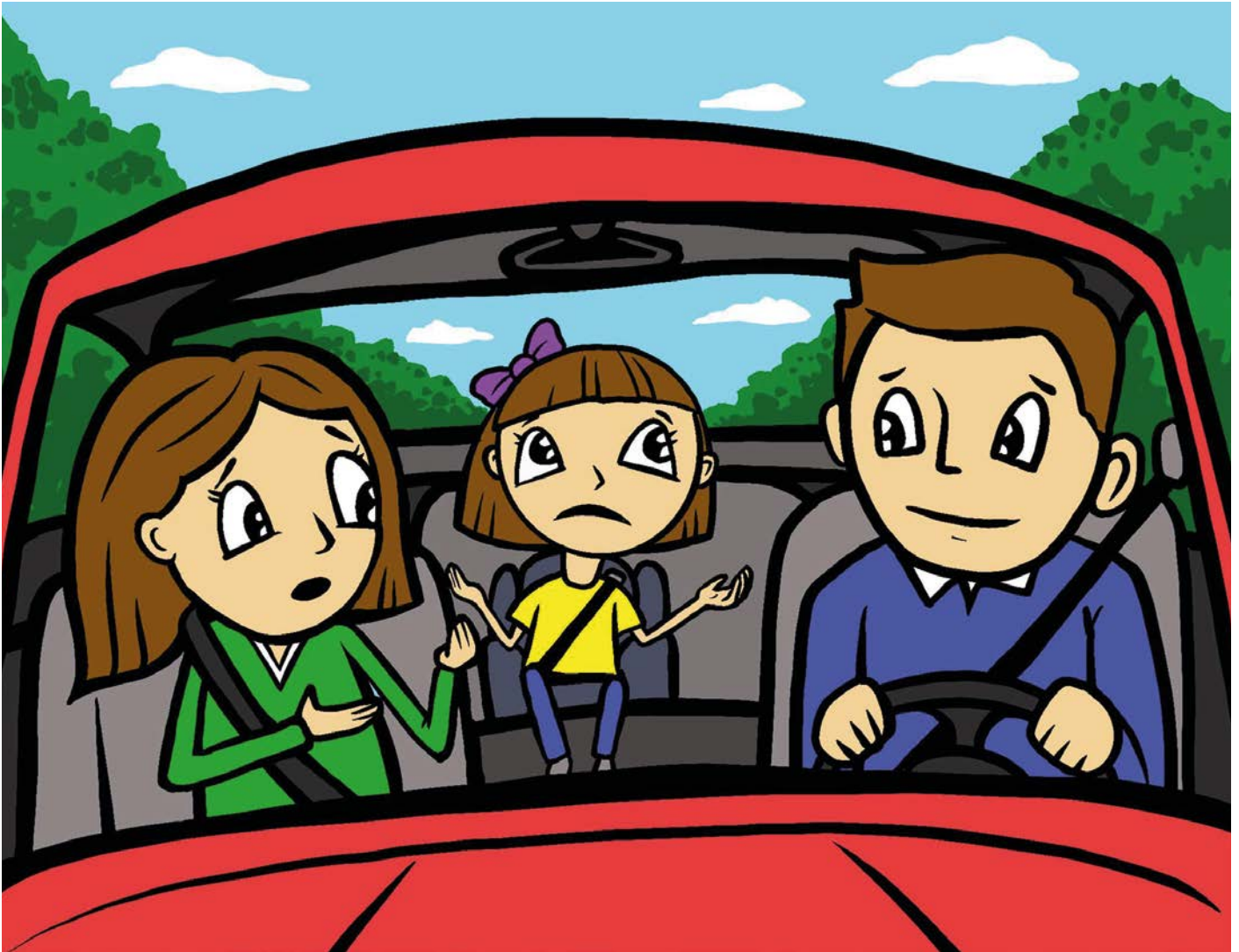
Drukwerk: Ipskamp Printing, Enschede

Dit boekje werd uitgegeven door

Vereniging van Huntington

Mama noemde de namen van alle tantes, ooms en neven die ze zouden zien bij het feestje van opa en oma. Kira staaarde uit het raam.

"Mama, ik denk niet dat oma van me houdt," zei ze.

"Wat?" vroeg mama. "Natuurlijk houdt ze van je! Waarom denk je dat?"

"Opa glimlacht als hij me ziet. Oma niet," legde Kira uit. "Als ik met haar probeer te spelen, zit ze daar maar. Als ik 'Tot ziens' zeg, zegt ze nooit iets terug."
"Misschien doet ze het anders," zei mama. "Blijf het alsjeblieft proberen, oké?"
Kira sprong uit de auto en rende naar de achtertuin.

Opa en oma waren er om iedereen te verwelkomen. Opa omhelsde mama en tilde Kira op. "Hoe gaat het met mijn kleine hulpje?" vroeg hij.

"Met mij gaat het geweldig!" giechelde ze.

Mama omhelsde oma en zei, "Wordt Kira niet groot?" Oma antwoordde niet. Opa zette Kira neer.

"Hoi, oma!" zei Kira terwijl ze haar omhelsde. Oma stond er alleen maar. Kira liet los. Oma staarde haar aan. Kira glimlachte en keek naar opa.

“Kan ik hier wat hulp krijgen?” riep opa.

Kira zwaaide met haar hand naar hem. “Ik ben een goed hulpje! Kan ik helpen, opa?”

“Jij bent altijd een goed hulpje! Kom eens hier! We moeten maïskolven pellen. En veel ook!”

Kira's taak was om de maïs aan opa te geven. Hij trok bij de ene na de andere kolf de schillen eraf. Zonder een woord te zeggen, pelden ze samen de maïskolven.

"Je bent erg stil. Is alles in orde?" vroeg opa.

Kira dacht even na en zei toen: "Als ik naar je lach, lach je terug. Als ik naar oma lach, lacht ze niet terug. En als ik haar knuffel, doet ze niets. Is ze boos op me?"

Opa zette de maïs neer en ging naast haar zitten.

"Nee, lieverd, oma is niet boos op je. Ze houdt van je. We houden allebei van je!" Kira luisterde aandachtig. "Oma lacht en knuffelt anders dan jij en ik doen."

"Hoe dan, opa?" vroeg ze.

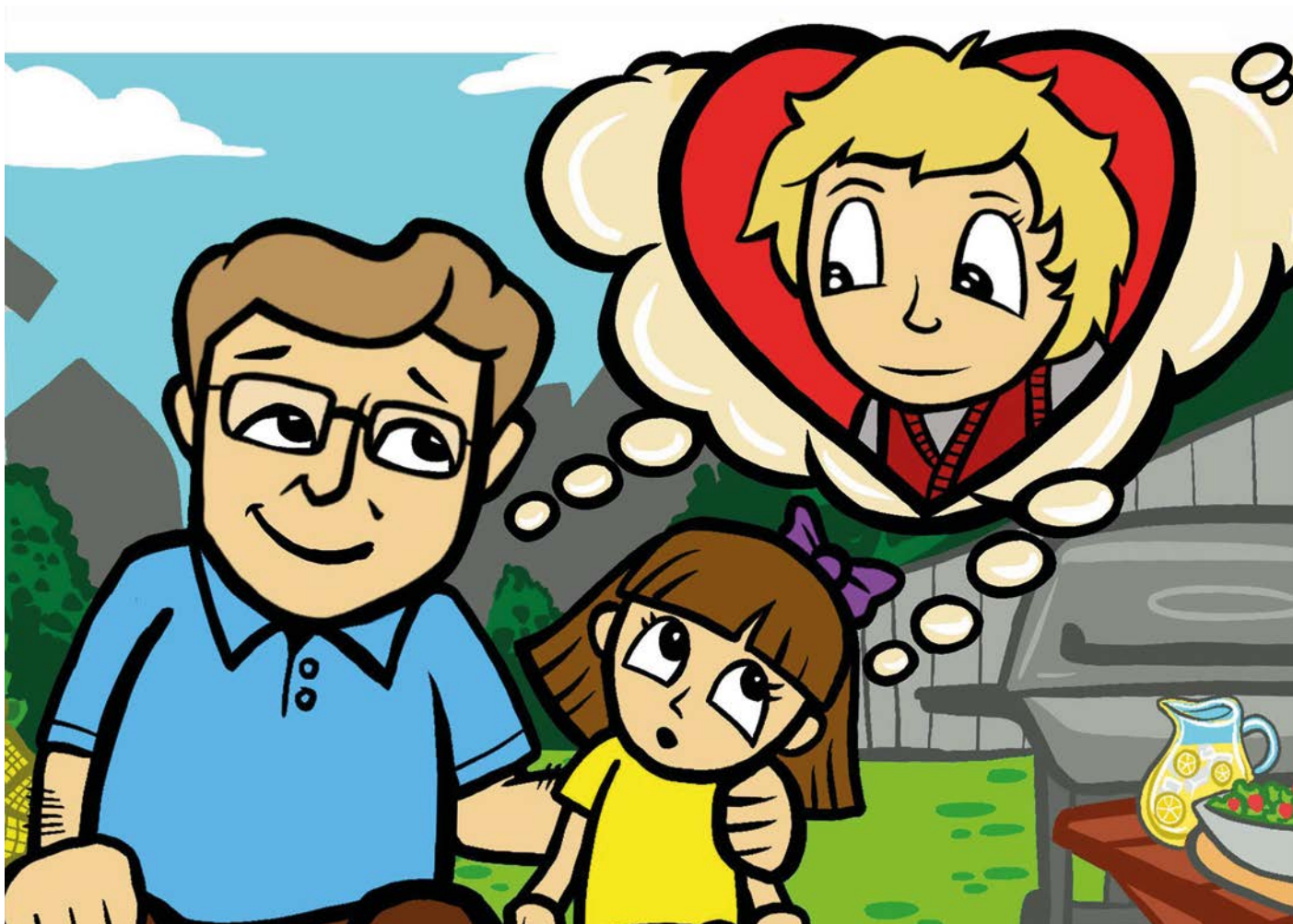
"Nou, oma lacht van binnen. We kunnen het alleen niet zien. Het is onzichtbaar. Soms kun je het helemaal niet zien. Andere keren kun je het bijna zien. Het is er wel, maar het zit aan de binnenkant."

Kira was verbaasd.

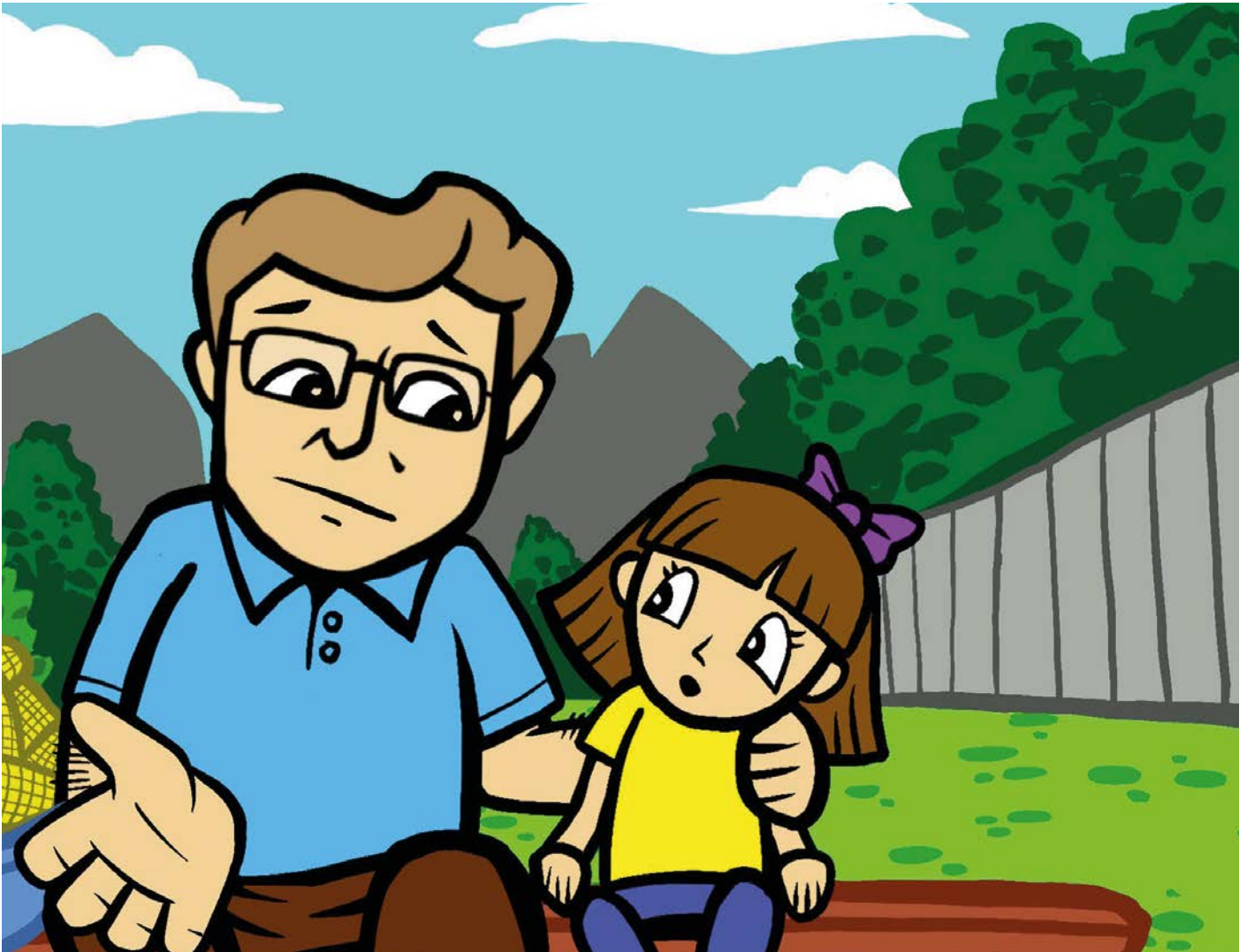
"Dus oma lacht terug naar mij, maar ik kan het niet zien omdat het aan de binnenkant zit. Het is onzichtbaar?"

"Juist! Ze lacht altijd naar je, maar het is aan de binnenkant. Haar glimlach is anders dan onze glimlach," legde opa uit.

Ze pauzeerde. "Dus oma heeft een onzichtbare glimlach. En waarom knuffelt ze me niet terug?"

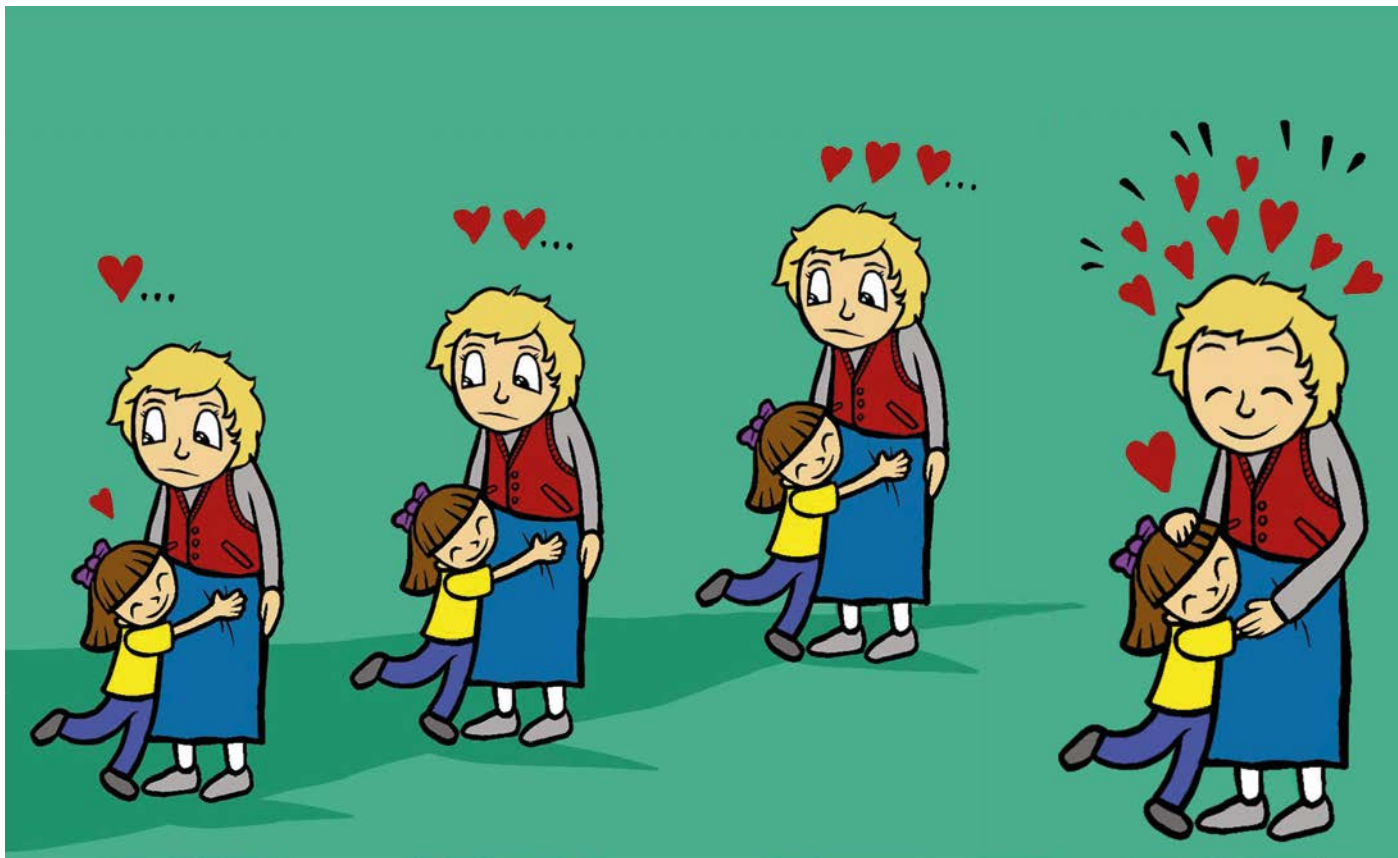
"Oh, ze houdt van je! Ze knuffelt je altijd terug!" legde hij uit.
"Nee, opa," zei Kira weer, "oma knuffelt me niet terug."
"Wacht je lang genoeg?" vroeg hij. Ze was verward.
"Wat bedoel je, opa?"

"Oma knuffelt langzamer, dus je moet wachten. Ze doet er langer over."

"Bedoel je dat als ik langer wacht, oma mij ook zou knuffelen?"

"Ja," legde opa uit, "ze doet dingen langzamer. Dus moeten we wachten."

"Oké, opa." Ze dacht erover na toen ze met haar neefjes en nichtjes ging spelen.

De neefjes en nichtjes roken de warme koekjes op tafel. Iedereen wilde er een.
"Tante Maria, mag ik er ook een?" vroeg Emma.
"Natuurlijk mag je dat!" Haar tante glimlachte en gaf haar een koekje.

Toen vroeg Jos aan oma, "Mag ik er ook een?"

Oma keek naar Jos. Hij vroeg het opnieuw.

"Oma, mag ik een koekje, alsjeblieft?"

Oma staarde Jos aan. Kira keek naar hen beiden. Oma bleef stil zitten.

Teleurgesteld liep Jos weg. Hij wilde ook een koekje.

Nu was Kira aan de beurt. Ze lachte en zei, "Hoi, oma!"

Oma keek naar Kira maar zei niets.

Kira pauzeerde. Ze herinnerde zich wat opa haar had verteld.

Ze keek diep in oma's ogen. Opa had gelijk. Daar was het! Oma's onzichtbare glimlach, aan de binnenkant!

“Mag ik er alsjeblieft een?” vroeg Kira.

Oma keek Kira aan, maar deed niets. Kira keek naar haar. Ze vroeg zich af of oma haar een koekje zou geven. Ze wachtte nog even. Oma pakte een koekje van het bord en gaf het aan haar.

“Bedankt, oma!” Opa had gelijk. Ze rende naar Jos.

Jos zag Kira met haar koekje.

"Heeft oma je een koekje gegeven? Waarom jij wel en ik niet?" vroeg hij.

"Oma doet dingen langzaam, Jos. Opa heeft het me verteld. Ze doet er langer over om dingen te doen, dus moeten we wachten!"

"Zelfs voor een koekje?"

"Ja, voor alles! Ik probeerde het toen ik haar om een koekje vroeg."

“Ik dacht dat ze boos op me was. Is ze dat niet?” vroeg hij.
“Nee,” riep ze uit. “We moeten gewoon langer wachten.”
Jos dacht na over wat ze hem had verteld.

"Wil je nog iets anders weten?" fluisterde ze. "Oma glimlacht ook anders. Ze glimlacht van binnen. We kunnen het niet zien! Het is onzichtbaar!"

Jos was ook in de war. "Dus oma heeft een onzichtbare lach?"

"Ja! De lach verbergt zich achter haar gezicht. En het duurt langer voor ze dingen doet. Ze doet ze langzamer, dus moeten we wachten!"

Verrast door wat hij had geleerd, vroeg Jos: "Weten de neefjes en nichtjes dat?"

"We gaan het ze laten zien!"

Kira en Jos gingen op zoek naar hun neefje en nichtje. Emma was kleine bellen aan het blazen. Jos rende rond met een grote bellenblazer en maakte grote bellen. De wind blies ze over de hele tuin. Opa lachte en keek toe hoe de kinderen erachter aan renden. Oma's ogen volgden ze tot ze uit elkaar spatten in de lucht.

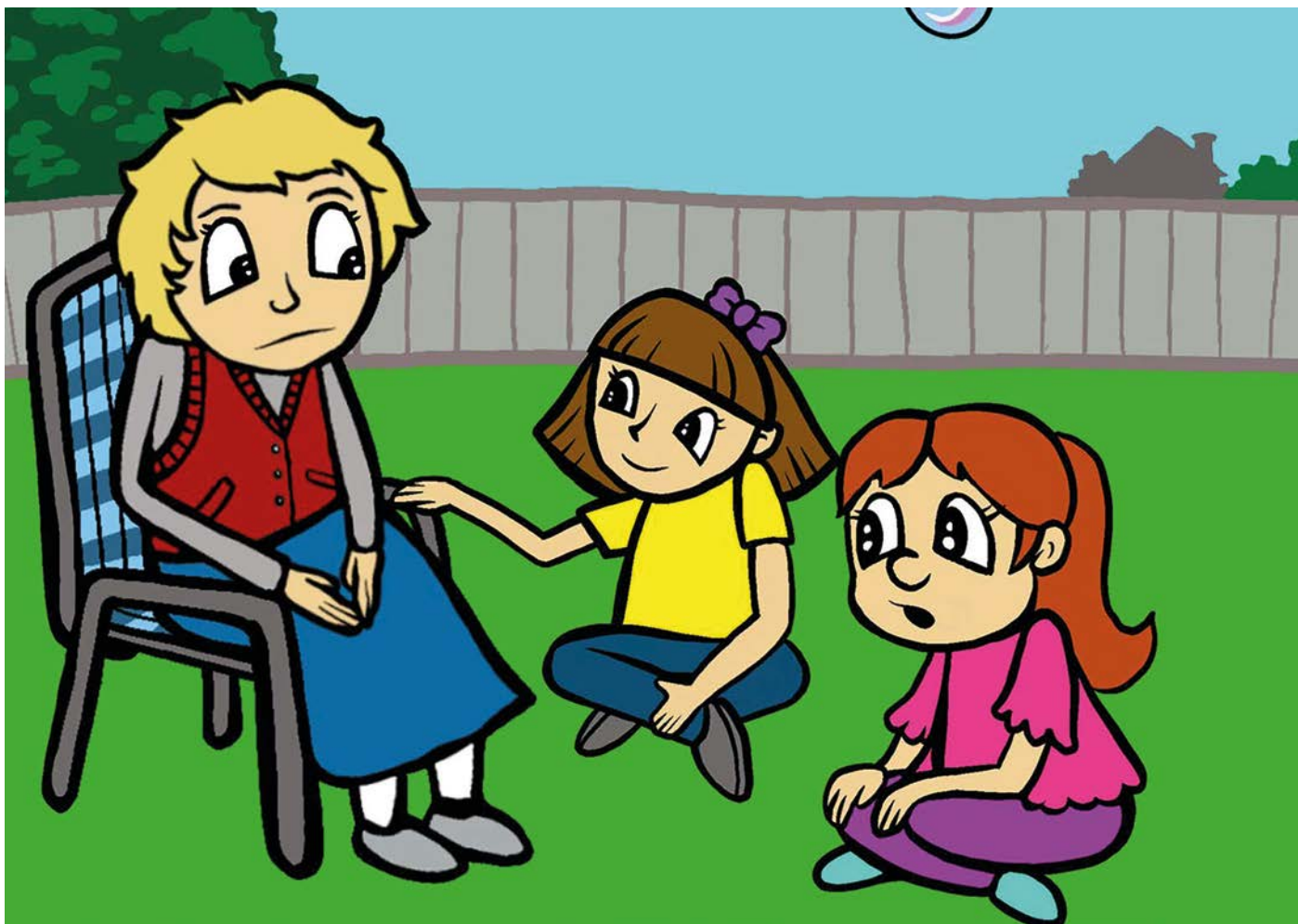
Kira riep: "Kom met me mee! Ik heb een idee!" Ze rende naar oma en ging naast haar zitten.

Kira keek in haar ogen en zei: "Hoi, oma!" Ze wachtte. Ze keek naar haar gezicht tot ze haar onzichtbare glimlach zag. Daar zat hij, verstopt! Oma zat met haar handen in haar schoot.

"Mogen we je nagels lakken, oma?" Kira wachtte.

Misschien wil ze haar nagels niet gelakt hebben, dacht ze. Ze pauzeerde nog even. "Laat maar! Laten we gaan," zei Emma. "Ze wil niet dat we haar nagels lakken."

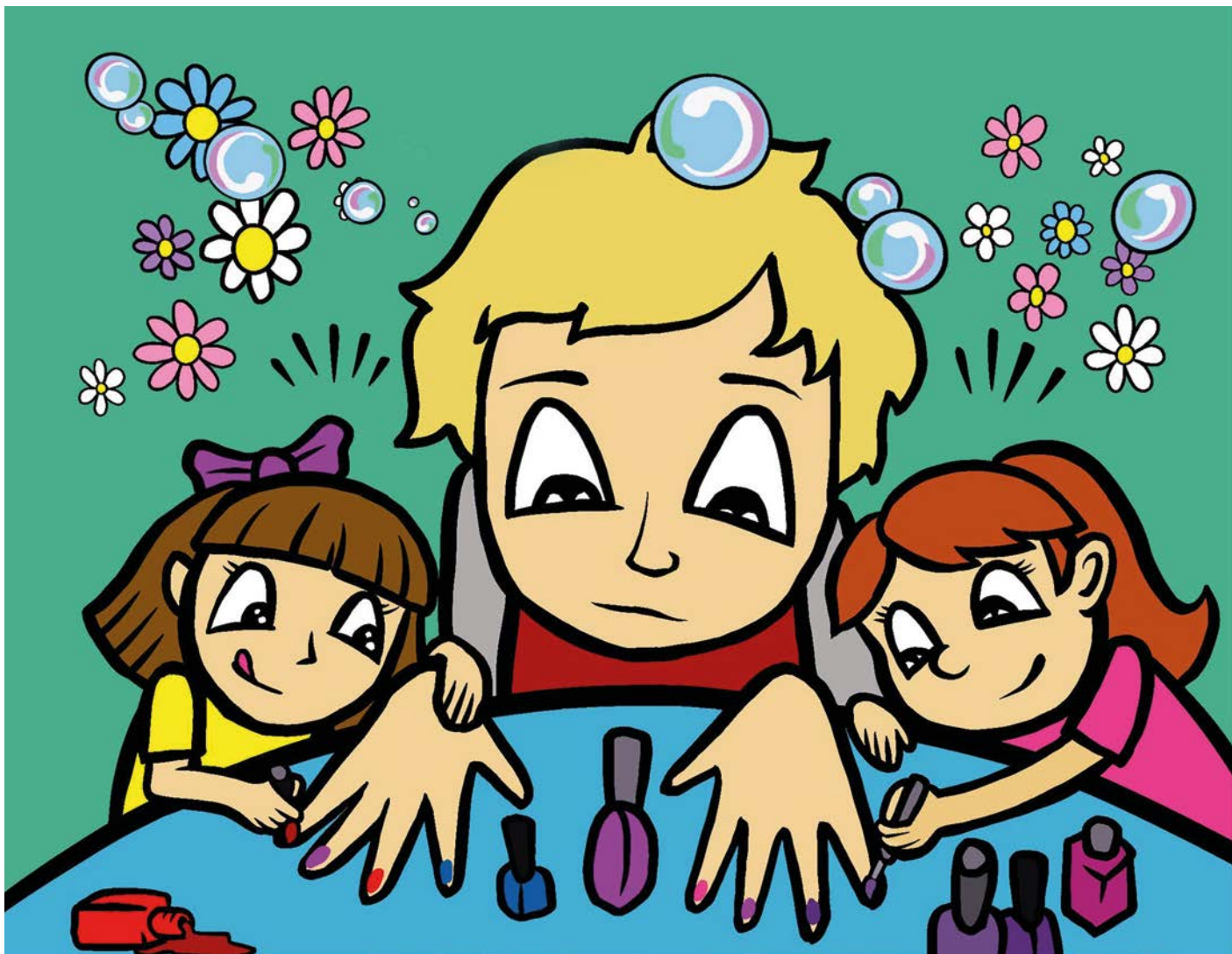

"Nee," zei Kira tegen haar, "ze doet er langer over. Het duurt langer voor ze wat zegt, dus moeten we wachten." En dat deden ze.

Oma tilde haar linkerhand op van haar schoot en gaf die aan Emma.

"Wil je er bloemen op?" vroeg Emma. Ze wachtte af.

Oma gaf haar andere hand aan Kira. Ze wachtten nog even. Oma knikte "Ja."

Binnen praatten ze met oma terwijl ze de nagels van haar rechterhand lakten. Oma glimlachte stiekem toen ze de nagellak erop deden en ze de bloemen tekenden. Ze deden haar linkerhand en vertelden haar alles over hun vrienden op school. Terwijl haar nagels droogden, vertelden ze haar over hun leraren.

Jos riep, "Kijk naar oma!"

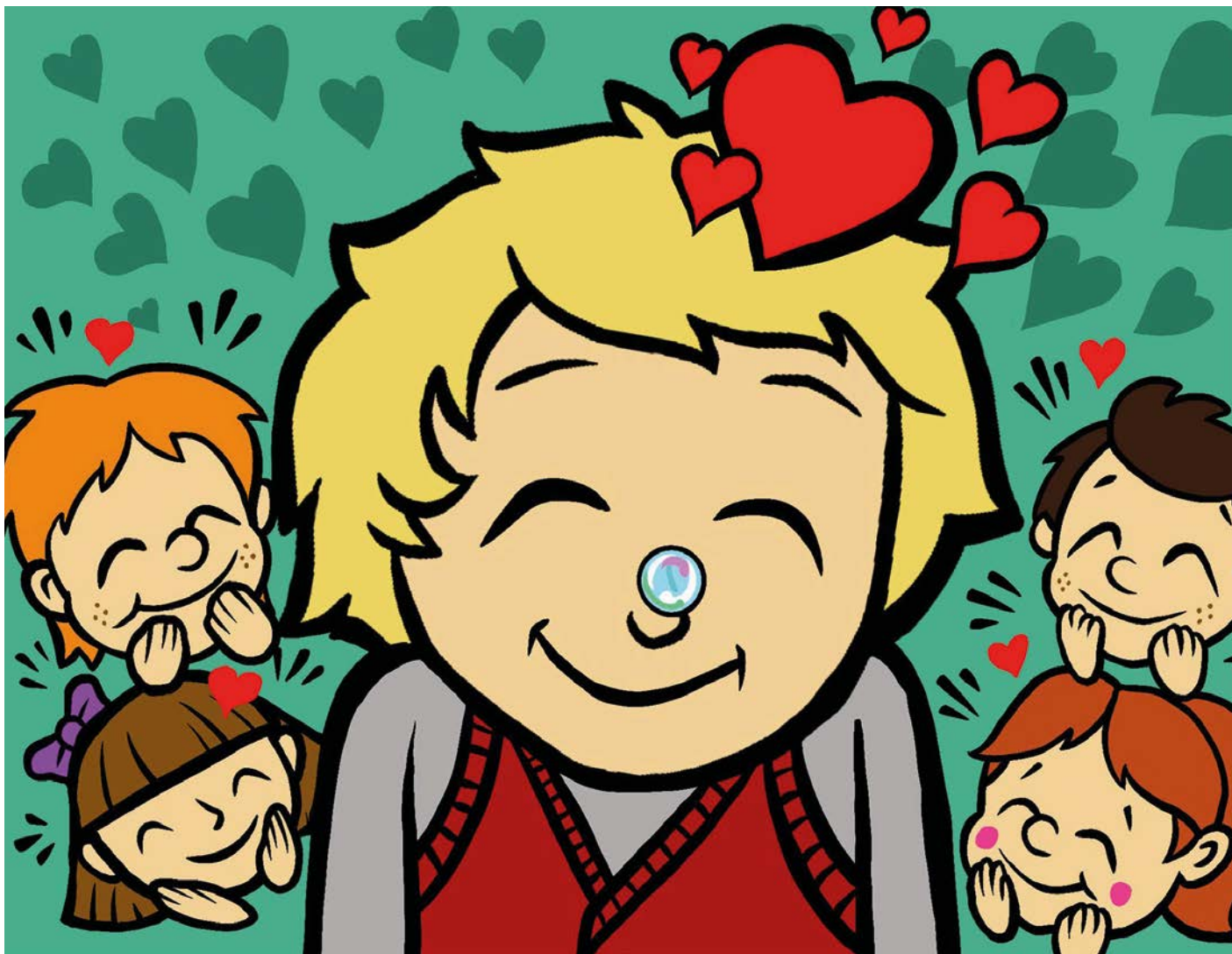
Emma riep! "Ze heeft een bel op haar neus!"

Ze keken allemaal naar oma. Oma keek naar de bel...

...en keek scheel!

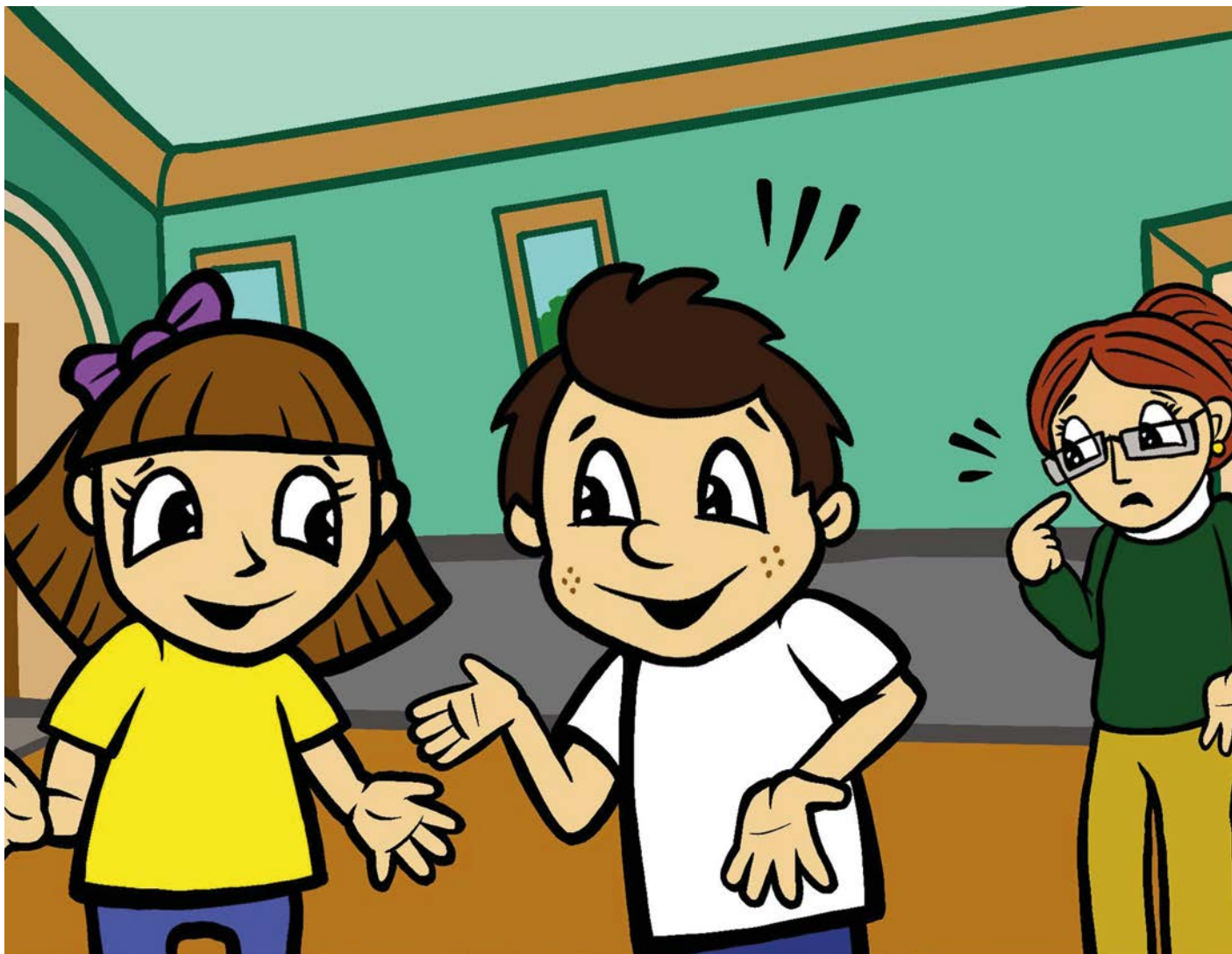
Iedereen lachte om het grappige gezicht dat ze trok terwijl ze scheel keek.

Oma was de enige die niet lachte. "Waarom lacht ze niet met ons mee?" vroeg Jos. "Is ze boos?"

"Nee, ze lacht langzamer, dus moeten we wachten. Kijk nou!"

Jos keek weer naar oma. Ze was met al haar kleinkinderen aan het grinniken.

Toen ze haar neus bewoog, spatte de bel uit elkaar! Iedereen lachte weer. Een paar seconden later lachte zij ook.

Jos wendde zich tot Kira, "Ik snap het! Oma lachte langzamer! Ik moest wachten!"

Tante Maria fronste, "Mag ik ook een bubbel op mijn neus?"

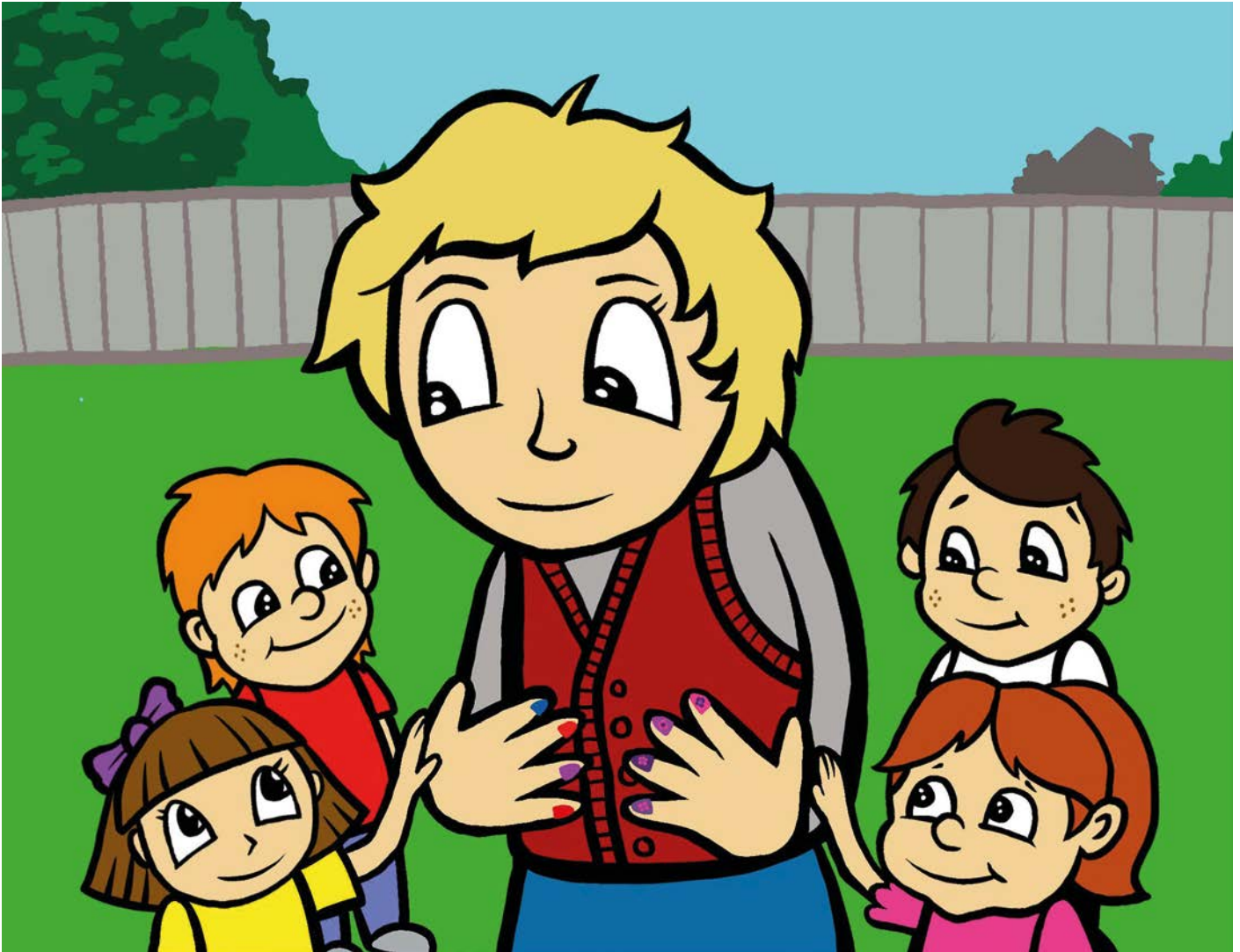
Het feestje was voorbij. Het was tijd om naar huis te gaan. Iedereen verzamelde zich rond oma, om haar te omhelzen en afscheid te nemen. "Vind je jouw nagels mooi?" vroeg opa.

Het was stil. Ze keken allemaal in oma's ogen tot ze haar onzichtbare glimlach vonden. Het was erg stil. Ze moesten wachten, want ze antwoordt langzamer. Dus dat deden ze.

Langzaam deed ze haar rechterhand omhoog om haar nagels te laten zien. Ze deed haar linkerhand omhoog zodat ze allemaal de bloemen konden zien. Ze wachtten nog wat langer.

"Ik vind ze prachtig," zei oma zacht. De neefjes en nichtjes keken elkaar aan en glimlachten. Ze draaiden zich terug naar oma. Oma glimlachte haar onzichtbare glimlach. Ze fluisterde, "Ik hou van jullie. Van jullie allemaal." Ze knuffelden oma allemaal. Ze wachtten allemaal. Oma knuffelde hen terug. Opa wees naar Kira en knipoogde. "Zie je wel! We houden allebei van je."

Thuis trok Kira haar pyjama aan. "Mam, mogen we de foto's van het feestje zien voor we naar bed gaan?" "Pak de tablet, dan scrollen we er samen doorheen!" Mam scrolde door foto's van gelakte nagels, bellenblaas, tantes en ooms; koekjes, maïs en neefjes en nichtjes. "Kijk deze eens!" zei ze. "Iedereen staat er op! Iedereen is gelukkig!" "We lachen allemaal!" zei Kira. "Oma lacht ook! Daar is haar onzichtbare glimlach!"

Kira denkt dat haar oma niet van haar houdt. Ze is net met haar papa en mama onderweg naar oma.

"Wat?" vraagt mama. "Natuurlijk houdt ze van je! Waarom denk je dat?"

"Opa glimlacht als hij me ziet. Oma niet," legt Kira uit. "Als ik met haar probeer te spelen, zit ze daar maar. Als ik 'Tot ziens' zeg, zegt ze nooit iets terug."

"Misschien doet ze het anders," zegt mama. "Blijf het alsjeblieft proberen, oké?"

In dit boekje gaat Kira op zoek naar de glimlach van haar oma. En wat blijkt, de glimlach van oma zit van binnen.

En als je even wacht, komt deze vanzelf tevoorschijn.

Vereniging van Huntington

